

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou v právní věci

žalobce: **D. A. G. D.**
státní příslušnost: X
X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2025, č. j. OAM-770/ZA-ZA11-D02-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2025, č. j. OAM-770/ZA-ZA11-D02-2025, *se ruší* a věc *se vrací* žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Jádrem sporu je otázka, zda žalovaný v dublinském řízení řádně posoudil (ne)existenci systémových nedostatků ve Francii, pokud jde o podmínky přijetí žadatelů o udělení mezinárodní ochrany. A zda správně aplikoval své diskreční oprávnění rozhodnout o žádosti žalobce namísto příslušného státu. V první uvedené otázce žalovaný selhal. V případě druhé uvedené otázky naopak soud neshledal námitky žalobce důvodnými.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal v půlce července 2025 žádost o udělení mezinárodní ochrany v Česku. Ze spisu plyne, že mu policie letos na jaře uložila správní vyhoštění (blíže viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 6. 2025, čj. 54 A 8/2025-17).
3. Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 8. 2025, č. j. OAM-770/ZA-ZA11-D02-2025 („rozhodnutí žalovaného“), zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Posoudil ji v souladu s § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu jako nepřípustnou. Státem příslušným k jejímu projednání je totiž v souladu s nařízením Dublin III Francouzská republika.
4. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že do České republiky přijel v říjnu 2024 autobusem v době, kdy mu končilo povolení k pobytu ve Francii. Žalobce při poskytnutí údajů k žádosti uvedl, že je zdrav, s ničím se neléčí a nemá žádné zdravotní omezení či zvláštní zdravotní potřeby. Měl strach se vrátit domů.
5. Pohovor k žádosti proběhl dne 16. 7. 2025 ve španělském jazyce. Seznámil se s poučením o dublinském řízení, které bylo součástí výzvy k poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu. Měl ovšem určité pochyby o porozumění některým pasážím. Žalovaný poučil žalobce o pravidlech dublinského řízení a upozornil ho, že odešle žádost o převzetí do Francouzské republiky, protože žalobce měl v minulosti francouzské povolení k pobytu. Žalobce k tomu uvedl, že chtěl opustit Mexiko a v té době bylo jedinou možností francouzské oprávnění k pobytu za účelem výkonu práce jako au-pair. Práci vykonával v několika francouzských městech.
6. Žalobce dodal, že Francii nakonec opustil, protože od května měl problémy s neklidem. Jediný člověk, který jej umí uklidnit, je jeho otec, který pobývá v Česku. Žije tu i jeho bratr. Původně zkoušel ve Francii žít, ale nešlo to. Měl tam nervová vypětí čím dál častěji. Přestal to sám zvládat. V minulosti se obrátil na psychologa, ale uklidnit jej dokáže jen jeho otec. Podle lékaře má záchvaty paniky. Žádné léky však neužívá. Ve Francii se to dělo až dvakrát či třikrát denně. Na dotaz, jak je možné, že ve Francii předtím vydržel dva roky, žalobce odpověděl, že rodinu má v Česku. Jsou to jediné lidé, kteří ho mají rádi. Je tu proto v klidu. Jeho matka žije ve vlasti s novým partnerem. Ve Francii ale žádné problémy se státními orgány neměl. Pobýval v rodinách, u kterých pracoval.
7. Žalovaný následně zkoumal příslušnost Česka pro posouzení žalobcovy žádosti. Byl držitelem víza vydaného Francouzskou republikou s platností ode dne 19. 9. 2022 do dne 19. 9. 2023 a povolení k pobytu platného do dne 10. 9. 2024. Podle čl. 12 nařízení Dublin III proto byla příslušná Francie. Žalovaný dne 17. 7. 2025 požádal Francii o převzetí příslušnosti k posouzení žalobcovy žádosti, přičemž dne 31. 7. 2025 obdržel informaci, že Francie tuto příslušnost uznala.
8. Žalovaný se poté s ohledem na čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III zabýval skutečností, zda v případě Francie existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského a ponižujícího zacházení. V této souvislosti ministerstvo vycházelo zejména z dokumentu *Informace OAMP – Francie ze dne 12. srpna 2024* („Informace OAMP“), ze kterého je zřejmé, že francouzský systém je plně koherentní se systémem České republiky a zároveň v souladu s normami Evropské unie. Na úrovni Evropské unie, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora,

ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Francouzské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie.

9. Ministerstvo dále uvedlo, že rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967, nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Francie, jak to učinil například zcela jednoznačně v minulosti v případě Řecka. Francie je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Francie ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad dodržováním těchto práv. Francie je rovněž bezpečnou zemí původu nejen pro Českou republiku, ale i pro ostatní státy Evropské unie.
10. Žalovaný dodal, že ve Francii ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, což svědčí o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Podle přesvědčení žalovaného ani žalobci nehrozí ve Francii nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.
11. Žalobce se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí. Zopakoval, že má emoční problémy. Ve Francii nemá nikoho. Jeho rodina žije v Česku. Působilo by mu velkou potíž nebýt se svou rodinou. Má zde bratra a otce, se kterými si je velice blízký.
12. Žalovaný se dále zabýval možností aplikace čl. 17 nařízení Dublin III, podle něhož se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Toto právo státu neznamená právo k libovůli, nýbrž jeho povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřené k okolnostem. Pokud z okolností případu vyplývá, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci uvedeného ustanovení učinit.
13. Nicméně žalovaný poté zdůraznil, že azylové řízení nemá zvyšovat komfort žadatele na území členského státu. Žalobce neustále opakuje, že potřebuje pomoc svého bratra a otce. Bez nich však ve Francii žil dva roky. Žalobce je zletilý. Svým dlouhodobým pobytem ve Francii dokázal, že je i ekonomicky samostatný. Během svého legálního pobytu Česko nenavštívil, ale naopak se vrátil do Mexika. K doktorům pravidelně nedochází a se svou sdělenou nemocí se farmaceuticky neléčí. Česko zde není od toho, aby nabízela náhradní domov člověku, který zde trvale nežil a který žádá o mezinárodní ochranu až v okamžiku, kdy jej zadržela cizinecká policie a vydala mu vyhoštění ze schengenského prostoru. Žalovaný proto nenašel důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.
14. Žalobcova žádost tedy nebyla pro nepřislusnost Česka přípustná, a proto žalovaný řízení o zastavil.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

15. **Žalobce** tvrdí, že žalovaný dostatečně nezvážil možnost použití čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, což činí rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Žalobce připomíná judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 5. 1. 2017, čj. 2 Azs 222/2016-24, kde soud uvedl, že diskrece v právním státě vždy podléhá nějakým omezením a nesmí se stát prostorem pro libovůli. Pokud z okolností případu vyplývá, že je hodný zvláštního zřetele, musí správní orgán zvážit použití čl. 17 odst. 1. Žalobce odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, čj. 5 Azs 229/2016-44, kde soud potvrdil, že hlavním důvodem použití tohoto diskrečního oprávnění jsou humanitární důvody a důvody solidarity mezi členskými státy.
16. Žalobce má za to, že jeho případ je hodný zvláštního zřetele, protože má v Česku rodinné příslušníky, konkrétně otce a bratra, se kterými ho pojí blízké rodinné vazby a jsou vzájemně v úzkém kontaktu. Ministerstvo jej má předat do Francie, což je země s dlouhodobě třetím nejvyšším počtem žadatelů o mezinárodní ochranu mezi členskými státy EU. Jedním z účelů čl. 17 je podle bodu 17 preambule nařízení Dublin III solidarita mezi členskými státy. Cílem dublinského nařízení bylo také rovnoměrné rozložení břemene mezi členské státy, aby některé státy nečelily mnohem většímu náporu žadatelů o mezinárodní ochranu než jiné. V současnosti se však tento cíl podle žalobce nedaří naplňovat. Z údajů Eurostatu vyplývá, že koncem roku 2024 evidovala Česká republika 685 nevyřízených žádostí o mezinárodní ochranu, zatímco Francie jich evidovala 147 450.
17. Podle žalobce tyto statistiky naznačují, že francouzský azylový systém je přetížený a Francie se patrně nedokáže vypořádat se s tolika žádostmi o mezinárodní ochranu. Skutečnost, že Francie akceptovala převzetí žalobce, není podle něj relevantní, protože na rozdíl od Česka, která při posuzování příslušného státu má právo využít diskreční oprávnění, má Francie v souladu s čl. 18 odst. 1 nařízení Dublin III povinnost převzít žalobce zpět. S ohledem na to měl žalovaný alespoň zvážit aplikaci čl. 17. Ale neučinil tak a v napadeném rozhodnutí chybí jakékoliv úvahy ohledně možnosti převzetí odpovědnosti za posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Rozhodnutí je proto v tomto ohledu nepřezkoumatelné.
18. Žalobce dále namítá nedostatečné použití čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III, tedy otázky, zda ve Francii nedochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů. Kritizuje argument žalovaného, že ročně požádají o mezinárodní ochranu ve Francii tisíce uprchlíků, což má svědčit o neexistenci obav žadatelů z tamního azylového systému. Tento argument je účelový a zavádějící. Nelze sice pochybovat o tom, že Francie patří mezi oblíbené cílové země mnoha žadatelů, ale samotná skutečnost, že zde o mezinárodní ochranu žádá tolik osob, spíše nasvědčuje přetížení tamního azylového systému a vzbuzuje obavy o dostatečně pečlivém posuzování těchto žádostí. Žalovaný měl zkoumat adekvátnost přijímacích podmínek ve Francii s ohledem na individuální situaci žalobce. Napadené rozhodnutí namísto toho obsahuje pouze univerzálně použitelnou argumentaci, což však nelze akceptovat s ohledem na povinnost správního orgánu zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu.
19. **Žalovaný** popírá oprávněnost žalobních námitek. Zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nedospěl k závěru, že by Česká republika byla příslušná pro posouzení jeho

azylové žádosti, a řízení žalobce zastavil, neboť k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je příslušná Francie.

20. V případě žalobce neexistuje žádný humanitární důvod pro předání azylového řízení do Česka. Žalobce v průběhu řízení nepřednesl azylově relevantní námitku vůči Francii. Žaloba obsahuje pouze obecná, nijak nepodložená tvrzení. Co do podrobností žalovaný odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí. Námitky uvedené v žalobě tak žalovaný shledává irelevantními a účelově uvedenými.

IV. Posouzení věci krajským soudem

21. Soud se nejprve zaměří na otázku systémových nedostatků francouzského azylového systému (část *a.*). Právě v této části shledal žalobu důvodnou. Poté ještě soud vypořádá nedůvodný žalobní bod týkající se nepoužití čl. 17 nařízení Dublin III (část *b.*).

a. Žalovaný neposoudil pečlivě a s oporou v náležitých podkladech ve spise, zda francouzský azylový systém netrpí systémovými nedostatky přijímacích podmínek, které by žalobce vystavily hrozbě špatného zacházení

22. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie. Podle § 25 písm. i) téhož zákona se řízení (o žádosti o udělení mezinárodní ochrany) zastaví, je-li žádost nepřipustná.
23. Přímo použitelným předpisem Evropské unie, na který citované ustanovení zákona o azylu odkazuje, je nařízení Dublin III. Podle čl. 3 odst. 1 uvedeného nařízení platí, že „členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země (...) na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.“
24. V této věci není sporu o příslušnosti Francie podle čl. 12 nařízení Dublin III.
25. Ustanovení čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení Dublin III však upravuje výjimku z přemístění žadatele z důvodů systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v příslušném členském státě. V tomto ustanovení se konkrétně uvádí:

„Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“ (zvýraznil soud)

26. Krajský soud v této věci žalobci nepřiznal odkladný účinek, protože předběžně neměl za to, že by francouzský azylový systém mohl trpět určitými problémy, které by představovaly ony systémové nedostatky vedoucí k hrozbě nelidské či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv, jak o tom hovoří výše citované ustanovení. Vyšel tehdy pro účely posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku i ze závěru Krajského soudu v

Hradci Králové ze dne 20. 3. 2025, čj. 31 Az 1/2025-24 („hradecký rozsudek“), který je v relativně nedávné době a na základě stejné Informace OAMP neshledal.

27. Poté se ovšem zdejší soud seznámil s Informací OAMP a zjistil, že je vše o mnoho složitější. Soud zejména zpozorněl po přečtení části 5. celé zprávy, která vychází ze zprávy AIDA o Francii z května 2024 a týká se situace ve francouzských přijímacích střediscích. V její podkapitole 5.1. se totiž nejprve uvádí:

„V praxi je kapacita center nedostačující, ke konci roku 2023 bylo ubytování zajištěno jen 59 % žadatelů, kteří na něj měli nárok. Jedná se sice o nárůst oproti roku 2022, nicméně stále téměř 85 tis. žadatelů zůstávalo bez ubytování. Centra upřednostňují zejména rodiny s dětmi a páry, proto mají svobodní jedinci větší problémy se získáním ubytování. Problémy se vyskytovaly rovněž s osobami, které již neměly nárok na ubytování (např: ti jimž byla žádost o azyl zamítnuta), přesto však nadále v centrech přebývaly. Tito lidé zabírali na 18,6 % dostupných míst. Kvůli těmto problémům stále fungují neformální stanová městečka a tábory, kde se migranti zdržují.“

Následně v podkapitole 5.2. se soud dočetl, že:

„Jako problém se dlouhodobě jeví omezená kapacita středisek, kvůli níž téměř polovina žadatelů pobývá mimo střediska v nevyhovujících podmínkách, včetně neformálních uprchlických táborů. Níže uvedená finanční podpora těmto žadatelům neumožňuje zajištění důstojného bydlení. V posledních letech se vyskytly také případy policejní šikany vůči uprchlíkům bez domova a neziskovým organizacím, které jim pomáhaly, a opakované rušení a vykazování žadatelů z nepovolených táborů bez dalšího řešení jejich situace.“

28. Informace OAMP sice předtím v části 5.2. zmiňuje, že v ubytovacích střediscích jsou podmínky obecně uspokojivé, odpovídají příslušným standardům a neobjevily se žádné problémy týkající se přeplnění. Uspokojivá je podle této zprávy i situace v tzv. nouzových střediscích. Nicméně problémy zjevně mohou nastat, pokud někdo na ubytování v některém z francouzských přijímacích středisek nedosáhne. To se týká téměř každého druhého žadatele. Žalobce by proto měl stejnou šanci, že by skončil mimo střediska v podmínkách, které Informace OAMP sama označuje za nevyhovující. Je proto podle soudu důležité dále hodnotit, zda by tyto podmínky odporovaly čl. 4 Listiny základních práv EU.
29. Při hledání použitelného *prahu*, na kterém již systémové nedostatky azylového řízení a přijímacích podmínek dosahují úrovně neslučitelné s čl. 4 Listiny základních práv EU, lze vyjít ze závěrů rozsudku velkého senátu Soudního dvora ze dne 19. 3. 2019 ve věci C-163/17, *Jawo* („rozsudek *Jawo*“). Systémové nedostatky by podle něj musely dosahovat obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech okolnostech případu (bod 91 rozsudku *Jawo*).
30. Této vysoké míry závažnosti by podle Soudního dvora dosahovala situace, ve které by se osoba zcela závislá na veřejné podpoře kvůli nezájmu orgánů členského státu nezávisle na své vůli a osobní volbě ocitla v situaci silné materiální deprivace, v níž by nemohla uspokojovat své nejzákladnější potřeby, jako je zejména potřeba se najíst, *umýt a ubytovat*. Vedlo by to k poškození jejího tělesného či duševního zdraví. Nebo by se ocitla v zanedbaném stavu, neslučitelném s lidskou důstojností. Uvedené míry závažnosti tudíž nedosahují případy, které se sice vyznačují značně nejistým postavením dotčené osoby či podstatným zhoršením jejích životních podmínek, ale neznamenají vážnou materiální deprivaci, že by se tato osoba ocitla v natolik závažném stavu, který lze stavět na roveň nelidskému či ponižujícímu zacházení (body 92 a 93 rozsudku *Jawo*).

31. Posouzení toho, zda situace mimo francouzská přijímací centra či v tamějších uprchlických táborech již (ne)dosahuje výše popsaného prahu minimální závažnosti, aby šlo o špatné zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU, však rozhodnutí žalovaného neobsahuje (neobjevuje se po pravdě ani ve výše citovaném hradeckém rozsudku, který s výše uvedenými pasážemi ze stejné Informace OAMP nijak blíže nepracuje). K této otázce už není ani nic bližšího ve spise. Soud proto neměl, jak přezkoumat, zda tu hrozba přijímacích podmínek neslučitelných s čl. 4 Listiny základních práv EU v případě žalobce je či nikoliv.
32. Lze to jen odhadovat, ale je možné, že žalovaný výše citované pasáže přehlédl nebo jim nevěnoval dostatečnou pozornost (což mohl být i případ hradeckého rozsudku). Je totiž pravdou, že v odůvodnění svého rozhodnutí použil dlouhý paušální odstavec, který krajský soud již dobře zná a který by se opravdu dal použít v případě naprosté většiny zemí Evropské unie (viz body 8 a 9 výše). Jeho obsah však neodpovídá obsahu spisu, protože pomíjí výše citované pasáže Informace OAMP, které měly být pro žalovaného varovným signálem k hlubšímu posouzení otázky souladu francouzských přijímacích podmínek s čl. 4 Listiny základních práv EU. K této otázce pak rozhodnutí žalovaného neobsahuje dostatek důvodů.
33. Soud tedy na základě § 76 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude jeho úkolem si zajistit další, detailnější podklady, které se týkají přijímacích podmínek ve Francii a zejména situace těch, kdo nedosáhnou na ubytování v tamějších přijímacích centrech. Po zjištění těchto skutkových okolností v potřebné míře konkrétnosti žalovaný bude muset posoudit, zda jsou slučitelné se zákazem špatného zacházení podle čl. 4 Listiny základních práv EU. A na výsledku tohoto posouzení pak bude záviset, jak žalovaný použije čl. 3 odst. 2 pododstavec druhý nařízení Dublin III a zda to bude mít vliv na finální určení příslušného členského státu k posouzení žalobcovy žádosti.
34. Nad rámec právě uvedeného si soud dovoluje žalovaného upozornit, že je (a již v době rozhodování žalovaného byla) dostupná aktuálnější verze zprávy AIDA, než se kterou žalovaný pracoval: <https://bit.ly/47uKhkm> (viz např. její str. 20-21). Bylo by proto vhodné, aby žalovaný použil tuto novější zprávu jako jeden ze svých více zdrojů pro posouzení výše zmíněných otázek.

b. Námitky týkající se použití diskrečního ustanovení v čl. 17 nařízení Dublin III nejsou důvodné

35. Žalobce namítá, že v jeho případě jsou tu důvody pro využití diskrečního oprávnění v čl. 17 nařízení Dublin III. Konkrétně zmiňuje, že tu má otce a bratra, se kterými si je obzvláště blízký. Zmiňuje také přetíženost francouzského azylového systému. Uvádí také svůj neklid, kterým ve Francii trpěl a který mu pomáhá řešit jeho rodina. Žalovaný měl podle žalobce alespoň zvážit aplikaci čl. 17, což ale neučinil, a v jeho rozhodnutí proto chybí jakékoliv úvahy ohledně možnosti převzetí odpovědnosti za posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
36. Soud předesílá, že otázka přetíženosti francouzského azylového systému souvisí spíše s problémy systémových nedostatků. K nim se žalovaný bude ještě muset vrátit (viz část *a.* výše). Proto se tímto tématem v této části rozsudku soud již nebude zabývat. Námitku na poli čl. 17 nařízení Dublin III posoudí jen z hlediska zbylých žalobcových argumentů.

37. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III se může každý členský stát EU rozhodnout, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu, přestože podle kritérií stanovených nařízením Dublin III k tomu není příslušný. Jedná se o diskreční pravomoc členského státu. Je na něm, aby určil, za jakých okolností si přeje využít možnost danou čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Úkolem soudu je v těchto případech pouze přezkoumat, zda žalovaný při práci s čl. 17 nařízení Dublin III nepřekročil meze svého uvážení či zda toto uvážení nezneužil (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2015, čj. 8 As 133/2014-51, č. 3314/2015 Sb. NSS, bod 23 a judikaturu tam citovanou).
38. Soud tak jenom posuzuje, zda správní rozhodnutí není svévolné, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku žalovaný zjistil řádným procesním postupem (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55, nebo usnesení ze dne 24. 3. 2014, čj. 8 Azs 16/2013-56, bod 8). Soudu přitom nepřísluší, aby nahrazoval správní uvážení žalovaného svým vlastním uvážením.
39. K aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III dále z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je namístě úvahu o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III výslovně učinit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, čj. 2 Azs 222/2016-24). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat. Přesto však mezi ně patří dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat. Jde o:
- (1) případy, ve kterých má žadatel zvláštní vztah k Česku, resp. Česko má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby státu či pro jiný specifický vztah k němu); a
 - (2) případy, ve kterých by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla
40. Typové situace, ve kterých přichází v úvahu aplikace diskrečního ustanovení, lze vyčíst také z bodu 17 preambule nařízení Dublin III, podle kterého: „Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením.“
41. Rozhodnutí žalovaného oproti námitkám žalobce ve skutečnosti obsahuje odůvodnění, ze kterého je zřejmé, proč žalovaný nepovažuje případ žalobce za hodný zvláštního zřetele (viz body 12 a 13 výše). Zejména zdůraznil, že žalobce žil bez svého otce a bratra dva roky ve Francii, kde prokázal i ekonomickou soběstačnost. Žalovaný dodal, že se žalobce během svého legálního pobytu v schengenském prostoru ani za nimi nevydal do Česka, ale naopak se vrátil do Mexika. Se svojí nemocí se pak nijak neléčí. Kromě toho žalovaný odkázal na správní vyhoštění, které žalobci uložila policie.
42. Ve velmi omezeném prostoru, který soud má, aby posoudil práci žalovaného s čl. 17 nařízení Dublin III (viz body 37 a 38 výše), soud neshledal pochybení, které by odůvodňovalo zásah

soudu do správního uvážení žalovaného. Žalovaný určité konkrétní a srozumitelné důvody pro nepoužití čl. 17 předložil a soudu nepřísluší tuto úvahu nahrazovat, i pokud by měl na použití čl. 17 jiný názor. Žalovaný také vysvětlil, proč použití čl. 17 v konkrétní věci žalobce neodůvodnily ani jeho rodinné vazby, a proč tu převáží zájem na dodržení příslušnosti k posouzení žalobcovy žádosti určené jeho francouzským povolením k pobytu. Žalobce navíc ani nespadá do žádné z výše v bodě 39 uvedených typových skupin. Proto soud nemohl přehodnocovat závěr žalovaného, že tu nejsou důvody zvláštního zřetele hodné, pro něž by měla namísto Francie o žalobcově žádosti rozhodovat Česká republika.

43. V řízení tedy nevyvstaly takové okolnosti, které by mohly mít relevanci z hlediska uvážení žalovaného o použití diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III. Stručné odůvodnění žalovaného obsažené v jeho rozhodnutí je dostačující. Žalobní námitka týkající se použití čl. 17 nařízení Dublin III proto není důvodná.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

44. Krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného z důvodů popsaných výše v části *a*. Věc proto vrátil žalovanému k dalšímu řízení, kde ho zavazuje právní názor soudu včetně pokynu pro další řízení, který soud shrnul výše v bodě 33.
45. Úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení, ale žádné nevyčísлил, proto mu soud žádné nepřiznal. Žalovanému jako neúspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 29. října 2025

Martin Kopa, v. r.
samosoudce